

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 12 (Det levende væsens skæbnedannelse) – Lektion 47

Som et menneske sår skal det og høste.

Paulus

Den erindringstalentkernebaserede skæbnedannelse (fortsat fra lektion 46)

17.

Medens det i tilfældet med den organtalentkernebaserede del af skæbnedannelsen var forholdsvis let at få øje på eksistensen af et konsekvent retfærdighedsprincip, nemlig på den måde, at man her kun kommer til at høste, hvad man selv sår, så er dette ulige vanskeligere i tilfældet med den erindringstalentkernebaserede del af skæbnedannelsen. Thi udgangspunktet for denne skæbnedannelse placerer sig først og fremmest i individets vekselvirkning med omgivelserne og med væsenerne, hvilket vil sige, at den primært tager sit udgangspunkt i individets væremåde over for omverdenen. Hvordan kan man her være sikker på kun at høste det, man selv sår? Hvori ligger garantien for, at det er ens egne, udsendte energier, man får tilbage, og ikke energier, der har andre væsener til ophav; og hvordan kan man være sikker på, at man får alle sine egne, udsendte energier tilbage – ja, at man i det hele taget får nogen af disse tilbage? Kort sagt: hvori ligger garantien for, at de energier, man gennem sin væremåde og den dermed forbundne udadrettede aktivitet afsender mod omgivelserne, bindes i lige så sikre kredsløb som dem, der lod sig iagttage i forbindelse med den organtalentkernebaserede del af skæbnedannelsen? – Det skal straks indrømmes, at vi her er i berøring med et af de allersværeste punkter i det kosmiske verdensbillede at føre teoretisk bevis for – bl.a. fordi temaet er så uhyre subtilt og kompliceret. Bragt i berøring med den praktiske virkelighed og dermed det daglige livs mangfoldighed af situationer implicerer det nemlig så mange faktorer, at en bevisførelse hurtigt mister mulighederne for at virke sandsynlig, modsigelsesfri og overbevisende. Vi skal derfor vedrørende dette emne indskrænke os til at omtale de rent principielle kendsgerninger, således som Martinus har redegjort for disse, og overlade detaljerne til den studerendes egen udforskning. -Forinden skal det dog bemærkes, at man ikke mindst inden for forsikringsvidenskaben vil have mulighed for at foretage undersøgelser, der i praksis egner sig til at bekræfte eksistensen af et retfærdighedsprincip i den erindringstalentkernebaserede skæbnedannelse.

18.

Fra Martinus' side oplyses det, at garantien for, at de levende væsener med usvigelig sikkerhed kommer til at møde og opleve virkningerne af de energier og årsager, de selv har udløst – men også kun disse – først og fremmest ligger i den indflydelse, der udgår fra tilværelsens store kredsløbsprincip. – Som bekendt repræsenterer dette kredsløbsprincip verdensaltets syvende kosmiske grundenergi, moderenergien. Ja, kredsløbsprincippet er i virkeligheden blot en speciel ytring af moderenergien og dermed en særlig repræsentation af denne grundenergi.

Med hensyn til moderenergien ved vi, at den er samtlige øvrige seks grundenergier overlegen, ligesom den udgør det materiale, hvoraf overbevidsthedsområdet primært er bygget op, og i hvilket skæbneelementet med dets myriader af talentkerner af begge ordener er udfældet. Yderligere er det os bekendt, at bevidsthedslivet i form af tanke-, følelse- og handlingsliv består i en jonglering med de

6 underbevidsthedsgrundenergi varetager af individets sjælelige struktur samt fysiske organisme med de deri indbyggede henholdsvis sjælelige og fysiske lokalorganer.

Med disse kendsgerninger in mente skulle det være muligt at forklare princippet i den del af det levende væsens skæbnedannelse, der tager sit udspring i dets egen væremåde overfor omgivelserne.

Denne skæbnedannelses virkelige udgangspunkt er en effektueret, bevidst handling rettet mod et eller flere medvæsener (eventuelt ting, der hører disse til) i omgivelserne.

En sådan handling er ensbetydende med afsendelse af et vist kvantum energi med retning mod de udpegede medvæsener eller ting i omgivelserne, et kvantum energi, der ydermere har en bestemt kosmisk-kemisk sammensætning udtrykt ved handlingens kvalitet og karakter. I det øjeblik handlingen rammer medvæsenet, påfører den i henhold til sin kosmisk-kemiske sammensætning dette en nærmere bestemt oplevelse, nemlig en oplevelse, der svarer til den reaktion, der fremkommer ved mødet mellem det energikvantum, der udgår fra det afsendende individ, og så det kvantum energi, det modtagende individs samlede apparat eller pol for modtagelse af energi repræsenterer, et kvantum energi der ligeledes udtrykker en bestemt kosmisk-kemisk sammensætning. Handlingen medfører altså kort sagt en oplevelse af en særlig karakter hos det modtagende individ, nemlig en oplevelse, svarende til det kosmisk-kemiske udfald af mødet mellem de to sæt energier.

Med denne oplevelses etablering hos medvæsenet sker der nu ifølge Martinus en særlig kobling mellem de implicerede individer, nemlig på følgende måde. Bag den handling, der udgår fra det afsendende individ, forekommer der bestemte motiver og hensigter, der optræder i dette individs oplevelsesfelt. Disse hensigter og motiver eksisterer i form af særlige tanker og følelser, ønsker og begær m.v., realiteter som også vil kunne udtrykkes som åndelige energikoncentrationer med bestemte kosmisk-kemiske sammensætninger.

Ved handlingen omsættes disse åndelige energikoncentrationer gennem særlige forstærkeranordninger i den sjælelige struktur samt fysiske hjerne til fysiske energikoncentrationer, nemlig på den måde, at de førstnævnte i form af åndelige impulser og gennem transformation starter dannelsen af de sidstnævnte, og vel at mærke en dannelse med ganske tilsvarende kosmisk-kemisk sammensætning, som de åndelige energikoncentrationer repræsenterer.

I det øjeblik disse fysiske energikoncentrationer gennem mødet med medvæsenet – altså modtageren – hos dette fremkalder den tilsigtede oplevelse, er dette ensbetydende med, at de nævnte fysiske energikoncentrationer på ny omsættes til åndelige energier, nemlig energier, der af modtagervæsenet opleves som tanker og følelser af en særlig natur.

Gennem hukommelseslegemet omsættes disse øjeblikkeligt til erindringstalentkerner og dermed til erfaringer hos individet, og netop derigennem sker den åndelige eller kosmiske kobling mellem de to implicerede individer. Handlingen fra det afsendende individ har nu taget blivende plads i det modtagende individ i den forstand, at den her med hensyn til de virkninger, den fremkaldte, har medført dannelsen af erindringstalentkerner, der står som eksponenter for livsoplevelse af en særlig kvalitet, en livsoplevelse, som altså afsenderindividet er ophav til. Men ikke alene udgør disse nydannede erindringstalentkerner hos modtagerindividet eksponenter for den påførte livsoplevelse. De nævnte talentkerner står også gennem moderenergien i forbindelse med de erindringstalentkerner, der hos det afsendende individ blev til under dets effektivering af handlingen. De to individers skæbneelementer er således blevet koblet sammen, hvor koblingen altså opretholdes af moderenergien. Man kan ligefrem tale om et koblingsbånd eller en koblingsbue af moderenergi mellem de to skæbneelementer, en koblingsbue, der hos det afsendende væsen er

forbundet med polen for afsendelse af energi, og som hos det modtagende væsen er forbundet med polen for modtagelse af energi.

19.

Med etableringen af denne koblings – eller skæbnebue, som vi fremover vil kalde den, fuldbyrdes den første fase i den her omtalte del af skæbnedannelsens proces. Næste fase er repræsenteret ved den del af samme proces, hvor det afsendende individ bringes til at modtage virkningerne af sin tidligere handling. Hvordan bringes denne del af processen til at fuldbyrde sig?

Pointen i den mekanisme, der sikrer skæbnedannelsens usvigelige fuldbyrdelse, eksisterer i form af følgende to kendsgerninger: 1) for det første, at der gennem dette, at ét individ gennem en handling påfører et andet individ en særlig oplevelse, automatisk opstår en kosmisk kobling mellem de to individers skæbneelementer; 2) og for det andet, at det afsendende individs skæbneelement, så længe der ikke er opnået kontakt med virkningerne af de energier, der er blevet afsendt mod omgivelserne, befinder sig i en tilstand af automatisk tiltrækning eller dragning mod disse virkninger. – Vi skal for en stund dvæle lidt ved særligt den sidste oplysning!

20.

Til belysning af de forhold, der kosmisk set betinger, at skæbnedannelsens lov fuldbyrder sig, kan det være nyttigt et øjeblik at rette opmærksomheden mod et fænomen, der er kendt fra fysikken. Det drejer sig om den såkaldte "ionisering". – Ved ionisering forstår man den tilstand, som et atom befinder sig i, dersom det f.eks. bliver berøvet en af sine elektroner. Som det vil vides, består et atom af en kerne plus et større eller mindre antal rotationspartikler, de såkaldte elektroner. Hver af disse elektroner bærer en elektrisk enhedsladning af såkaldt negativ natur, og under normale forhold befinder der sig i kernen en tilsvarende elektrisk enhedsladning af positiv natur, således at de to sæt ladninger indbyrdes befinder sig i balance. Atomet siges at være elektrisk neutralt, når de to sæt ladninger balancerer. Sker det nu, at atomet berøves én af sine negative enhedsladninger altså en elektron – medfører det naturligvis, at den elektriske balance forstyrres. Den positive enhedsladning kommer i overvægt, således at atomet i modsætning til tidligere fremtræder som positivt elektrisk ladet. Og netop denne tilstand hos atomet betegner man som ionisering.

At et atom er ioniseret vil altså sige, at det i stedet for at optræde som elektrisk neutral optræder som elektrisk ladet. At det er elektrisk ladet vil igen sige, at det udstråler elektriske kræfter – i det foran beskrevne tilfælde af positiv natur. Forekomsten af disse kræfter bevirker nu bl.a., at atomet har en tendens til at bringe sig i besiddelse af den tabte elektron, således at den elektriske balance genoprettes; atomet fremviser med andre ord en tiltrækning eller dragning mod en sådan erstatningselektron, og netop heri er der en principiel parallel til det levende væsen med hensyn til dets skæbnedannelse. I det øjeblik et væsen nemlig gennem sin pol for afsendelse af energi udsender energi mod et andet væsen, bliver det førstnævnte væsens skæbneelement så at sige ioniseret. Selv fornemmer væsenet ganske vist ikke dagsbevidst noget til denne tilstands opståen, men det forhindrer ikke, at der fra skæbneelementet nu udgår kræfter, som automatisk søger kontakt med energier, der svarer til de udsendte, akkurat som der fra det ioniserede atom udgår kræfter, som søger kontakt med en negativ elektrisk enhedsladning. Først i det øjeblik væsenet gennem sin pol for modtagelse af energi opnår berøring med sådanne energier, oprettes på ny den energetiske balance i skæbneelementet; men netop dette vil være ensbetydende med, at skæbnedannelsens anden fase har fuldbyrdet sig: gengældelsens fase.

Det er klart, at hvad der her har været nævnt om gengældelsens fase, kun repræsenterer en meget grov skitse af de virkelige, praktiske forhold, og at den som følge heraf straks rejser en næsten uoverskuelig række spørgsmål. Alligevel gør vi os håb om, at en vis forståelse af de grundlæggende

principper i nævnte fase er bibragt læseren. Det er naturligvis ikke muligt på denne begrænsede plads at tage hensyn til samtlige skæbnedannelsens problemer, men vi skal dog søge at forøge de hidtil givne oplysninger med et par vigtige, supplerende kendsgerninger.

21.

Som man vil forstå, lader skæbnedannelsens proces sig opdele i to hovedfaser, nemlig en, der beror på en virksomhed hos polen for afsendelse af energi, og en, der beror på virksomhed hos polen for modtagelse af energi. Ligeledes står det klart, at den første fase er karakteristisk ved, at der under forløbet af denne etableres en kobling eller skæbnebue mellem det afsendende og det modtagende individs skæbneelementer. Men hvad betydning har egentlig denne kobling eller skæbnebue? – Den har simpelthen den betydning, at den repræsenterer en model eller et udtryk for den skæbne, der som følge af en tidligere handling tilkommer væsenet. Dette kan man også udtrykke på den måde, at den repræsenterer et udtryk for den type energier, det afsendende væsens ioniserede skæbneelement gennem polen for modtagelse af energi søger kontakt med. Og først i det øjeblik, der virkelig gennem denne pol er etableret en sådan kontakt, neutraliseres skæbnebuen, hvilket man også kan udtrykke på den måde, at den da vender tilbage til sit ophav.

Naturligvis er der mulighed for, at et væsen på én og samme tid gennem sin pol for afsendelse af energi kan være i berøring med mange forskellige skæbnebuer, der ikke er vendt tilbage. Ja, ikke alene er der mulighed herfor: det forholder sig faktisk sådan. I virkeligheden har hvert eneste levende væsen tusinder af uindfriede skæbnebuer stående på sin pol for afsendelse af energi og dermed altså skæbnebuer, det venter på at få tilbage. Og hver eneste af disse skæbnebuer prædestinerer eller forudbestemmer altså væsenet til en særlig oplevelse, det som følge af sine tidligere handlinger har i vente, hvad der vist tydeligere end noget andet demonstrerer, hvorledes hvert eneste levende væsen gennem skæbnedannelsens særlige proces uløseligt er forbundet med en nærmere bestemt skæbne, som det selv er ophav til.

Tænker man sig nu, at hver eneste af de skæbnebuer, som et givet væsen har stående på sin pol for afsendelse af energi, med hensyn til deres tilstand eller "bølgelængde" er individuelle (hvad der dog ingenlunde behøver at være tilfældet), så vil dette være udtryk for, at individets skæbneelement er ioniseret eller anslået på et tilsvarende antal forskellige måder. Og det eneste, der kan oprette den totale balance, vil altså være, at det opnår kontakt med det herfor nødvendige antal tilsvarende energikombinationer. Noget lignende kan man se i tilfældet med det ioniserede atom. I adskillige tilfælde er atomer berøvet mere end én elektron. De kan faktisk være berøvet lige så mange elektroner, som de normalt råder over, og forudsætningen for at genoprette den elektriske balance er altså, at samtlige tabte elektroner generhverves.

22.

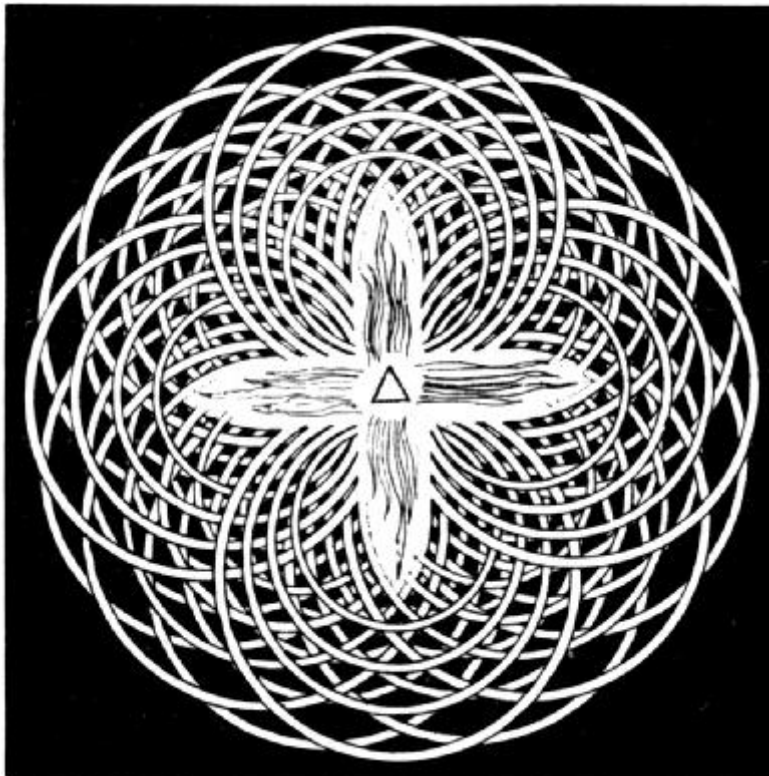
Fortsætter vi uddybningen af vores lille eksempel med atomet, vil følgende supplerende træk af anskuelighedsbefordrende natur kunne fremdrages. For at genoprette den elektriske balance må et ioniseret atom – dog under forudsætning af, at det er positivt ioniseret – generhverve lige så mange elektroner, som det under normale omstændigheder besidder. Det behøver dog ikke at være nøjagtigt de samme elektroner, som det oprindeligt mistede. Det kan godt være helt andre elektroner. Blot skal de være tilstrækkeligt beslægtede med disse førhen tabte elektroner, hvormed hentydes til det forhold, at de f.eks. skal have samme spin som disse. På fuldstændigt lignende måde med hensyn til skæbnedannelsen! De energier, som et væsen oprindeligt har udsendt mod et andet væsen, og som altså forudbestemmer det til en given skæbne, behøver det ikke absolut at få tilbage igen fra dette samme væsen, selvom et sådant tilfælde som bekendt langt fra er ualmindeligt. Det kan udmærket få dem tilbage fra helt andre væsener, nemlig væsener det møder, og som enten lige akkurat har

udsendelsen af tilstrækkeligt beslægtede energier under forberedelse, eller som i påkommende tilfælde kan blive i stand til at udløse sådanne energier. Den eneste betingelse, der for en gengældelsesfases fuldbyrdelse kræves opfyldt, er, at kvaliteten af de udsendte energier i tilstrækkelig grad er på bølgelængde med kvaliteten af de skæbnebuer, som det skæbnesøgende væsen selv har stående på sin pol for afsendelse af energi. Kun sådanne energier kan det skæbнемæssigt komme på bølgelængde med, og kun sådanne energier kan det komme til at opleve virkningerne af gennem sin pol for modtagelse af energi.

Det kan måske nok være vanskeligt at forstå, både hvordan tilværelsens myriader af levende væsener i praksis får opsøgt og indfriet deres forskellige udsendte skæbnebuer, og hvordan de undgår at komme i berøring med energier, de ikke skæbнемæssigt er på bølgelængde med. Vi må på Martinus' vegne her indskrænke os til at svare, at netop skæbnebuerne selv i deres egenskab af energi automatisk og ganske umærkeligt leder individerne i berøring med netop dé energier og kræfter, deres skæbneelementer respektivt er på bølgelængde med – akkurat som i tilfældet med den fysiske inkarnation og undfangelse. – Netop deraf det storartede udtryk skæbne-element.

23.

Vi har hermed fået et første beskedent indtryk af grundprincipperne i det levende væsens erindringstalentkernebaserede skæbnedannelse, og vi har herunder ikke mindst iagttaget, hvorledes de levende væsener indbyrdes er uundværlige redskaber for hinandens skæbnedannelse. Ikke alene er medvæsenerne nødvendige for, at udsendelsen af skæbneenergiene kan finde sted (der må jo være noget, der frister til denne udsendelse). De er i allerhøjeste grad også nødvendige, for at den påfølgende modtagelse af disse energier kan finde sted. Thi for at denne modtagelse i praksis kan komme til at foregå, er det jo simpelthen nødvendigt, at de nødvendige energier afsendes af et medvæsens pol for afsendelse af energi. Man må således komme bort fra forestillingen om, at de energier, man udsender mod omgivelserne, og som har skæbnedannende konsekvenser, i nærmere bestemte tidslængder og i mere eller mindre ideelle cirkelbuer svæver rundt i verdensaltet.

Det er ganske vist rigtigt, at det levende væsens skæbneenergi er bundet i kredsløb og dermed i skæbnebuer, men disse buer er aldeles ikke geometriske buer i tid og rum. De er udelukkende buer i tid og tilstand. De er tilstandsforløb, der foregår i tiden, hvilket fremgår af, at de under hele deres færd er intimt forbundet med det levende væsen selv og aldrig på noget som helst tidspunkt har været løsrevet fra dette. Når Martinus derfor i forbindelse med sit symbol over det levende væsens evighedslegeme og skæbnedannelse benytter sig af geometriske cirkelbuer til at illustrere det levende væsens skæbnebuer, da er det som overalt i Martinus symbolik kun i symbolsk betydning, de anvendes. Det er, for at bruge det okkulte fagsprog, kun et eksoterisk (udvendigt) udtryk for en esoterisk (indre) virkelighed, hvilket vil sige et laveredimensioneret, fysisk udtryk for en højeredimensioneret, kosmisk virkelighed.

Skæbne og beskyttelse

24.

Som allerede berørt kan det meget naturligt være vanskeligt at forstå, hvordan skæbnedannelsen i praksis kan foregå, uden at der opstår nogen som helst uretfærdighed udtrykt ved, at et væsen kommer til at høste enten andet, eller mere eller mindre end det, det selv har sået. – Til antydning af, hvorledes dette ikke desto mindre kan foregå, har vi allerede nævnt, at de levende væsener under indflydelse af de tilstande, der hersker i deres egne respektive skæbneelementer, umærkeligt ledes frem til berøring med sådanne skæbneenergi, som de hver især er på bølgelængde med.

Nægtes kan det imidlertid ikke, at det enkelte væsen under denne umærkelige føring undertiden kan blive bragt i berøring med forhold, hvor der kunne være fare for, at en uretfærdig skæbne skulle ramme det. Dette er simpelthen et træk ved den generelle risiko, der knytter sig til dette at være borger i den tunge, fysiske materie. Men her undgås sådanne katastrofer ved, at medvæsener i den åndelige verden – de tidligere omtalte skytsengle – øver indflydelse på det pågældende, truede væsen i den fysiske verden, således at det ledes uden om disse farezoner. I almindelighed sker dette ved, at det fysiske væsen indgives indskydelser, som tilpas ændrer ved dets adfærdsmønster; men det kan også ske ved, at visse af medvæsenerne i dets omgivelser indgives indskydelser, nemlig indskydelser, der lader dem påvirke det truede væsen således, at dette beskyttes mod den givne fare. Følgende lille solstråleeksempel herpå skal berettes.

En mand i Tyskland er på vej til toget, der skal føre ham til et nærmere bestemt skib, hvormed han skal foretage en længere sørejse. Han er lidt i god tid, så han nyder spadsereturen til toget i det gode efterårsvejr, som netop er indtrådt. Hans vej fører igennem et offentligt anlæg, og med ét får han inde til siden øje på en firkløver i græsset.

Han griber straks af lyst til at plukke dette trofæ, men desværre er al færdsel på plænen forbudt. Efter kort overvejelse overskrider han dog alligevel indhegningen og plukker sin firkløver, men uheldigvis dukker i det samme en ordensbetjent op ved en nærliggende drejning af stien. Han tager straks affære og forlanger firkløveren afleveret. Dette nægter den heldige finder, hvad der medfører, at ordensbetjenten under det anfald af uretfærdig harme, der griber ham, beordrer manden med på stationen. Det hjælper ikke, at denne henviser til afgangstiden på sit tog. Han må følge med og kommer som følge deraf for sent til toget. Dette medfører igen, at han udelukkes fra at nå sit skib, der afsejler. Næste dag kan den ulykkelige mand i aviserne læse, at det pågældende skib er forlist, og at flertallet af de ombordværende er omkommet. – Det havde virkelig været en firkløver med held ved!

Naturligvis kan en sådan historie være konstrueret, men det ændrer intet ved den kendsgerning, at den kunne være sand. I hvert fald repræsenterer den et klassisk eksempel på, hvorledes beskyttelse

fra den åndelige verden kan finde sted. At manden i farten får øje på firkløveren kan f.eks. udmærket skyldes påvirkning fra åndelige medvæseners side. At ordensbetjenten netop i samme øjeblik dukker op kan ligeledes let arrangeres fra åndelig side, og således fremdeles.

I virkeligheden øves der en ganske betydelig indsats, hvad angår beskyttelse af fysiske væsener fra den åndelige verden, hævder Martinus. Og det skyldes så langt fra altid nødvendigheden af at beskytte et væsen mod en skæbne, det ikke har til gode. I langt de fleste tilfælde skyldes det ønsket om at skabe en udsættelse af en given skæbne – enten fordi en sådan udsættelse vil give den pågældende skæbne større vægt og betydning, når den endelig indfinder sig, eller også fordi dets nærmeste medvæseners skæbnesituation stiller krav til en sådan udsættelse. – Nu er skæbne jo naturligvis ikke kun ensbetydende med dette at blive genstand for en mørk og negativ livsoplevelse; det er selvfølgelig lige så vel ensbetydende med dette at blive genstand for en lys og positiv livsoplevelse. Imidlertid er det som regel ikke disse sidstnævnte oplevelser, der er grund til at beskytte væsenerne imod eller bevirke udsættelse af. Det er naturligvis de mørke og dramatiske skæbner – og altså først og fremmest sådanne, som væsenerne ikke har til gode.

Undertiden stilles det spørgsmål, hvordan man kan vide, hvad man eventuelt er beskyttet imod, og hvad man ikke er beskyttet imod. Martinus svarer herpå, at man i hvert fald kan gøre regning på at være beskyttet imod alt det, man ikke selv i de værste situationer og under indflydelse af selv de stærkeste provokationer kan nænne at udsætte sine medvæsener for – dog under forudsætning af, at man ikke selv frivilligt påtager sig en sådan skæbne (hvilket f.eks. var tilfældet med Kristus). Her på disse førstnævnte områder af skæbnedannelsen kan man i almindelighed regne med at være beskyttet; thi her har man nemlig i realiteten ikke mere at lære.

Neutralisering af skæbne eller “syndernes forladelse”

25.

Denne sidste udtalelse leder os direkte til en vurdering af hensigten med skæbnedannelse overhovedet. Hvad er egentlig hensigten med dette, at skæbnedannelse finder sted? – Er der nogen dybere mening hermed?

Nu må man først gøre sig klart, at det dybest set er irrelevant eller fornuftstridigt at tale om hensigt eller mening i forbindelse med et sådant begreb som skæbnedannelse. Skæbnedannelsen er jo noget, der altid har foregået og er dermed noget, der evigt har været til. Følgelig kan man ikke tale om, at en bestemt hensigt eller mening skulle være knyttet dertil. Sådanne begreber lader sig kun anvende i forbindelse med ting, der har en begyndelse, og som dermed kan være skabt med henblik på et særligt formål. Ikke desto mindre kan man for skæbnedannelsens vedkommende tale om en iboende hensigt eller mening. Det er ganske vist ikke en hensigt eller mening i ordets almindelige forstand. Det er snarere omstændigheder, der fremgår som konsekvenser af skæbnedannelsens evige lov, konsekvenser, der repræsenterer værdien af eller pointen i denne lovs fuldbyrdelse.

Værdien af skæbnedannelsens fuldbyrdelse ligger uden videre i, at den hos det levende væsen garanterer en erfaringsdannelse, der helt nøje er i samklang med dets dybeste behov, og det hvad enten det er bevidst i forhold til disse behov eller ej. På alle de områder i tilværelsen, hvor det ikke har erfaringer, har det kosmisk set behov for disse, og der vil det også med sikkerhed blive bibragt dem, idet det simpelthen ikke vil kunne undgå før eller siden at røbe denne mangel i sin væremåde. Og at røbe manglende erfaringer i væremåden kan, så sandt skæbnedannelse finder sted, kun medføre, at virkningerne heraf på et eller andet tidspunkt kommer til ophavets erkendelse, hvorved det netop bibringes de pågældende savnede erfaringer.

Værdien af, at skæbnedannelse finder sted, ligger altså først og fremmest i den erfaringsdannelse, den medfører, en erfaringsdannelse, der indtil hundrede procent er i overensstemmelse med et fornuftigt, objektivt retfærdighedsbegreb udtrykt i ordene, at man kun høster, hvad man selv sår.

26.

Et særligt område inden for erfaringsdannelsen er lidelseserfaringernes område. Det er et område, de levende væsener af gode grunde såre sjældent kan forsone sig med, af hvilken grund vi her skal ofre dets kosmiske betydning en særlig omtale – ikke mindst fordi denne betydning er overordentlig dybtgående.

At et væsen kommer til at opleve lidelser kan ifølge skæbnedannelsens lov kun skyldes, at det ved en tidligere lejlighed har påført et eller flere af sine medvæsener lidelser. At det har kunnet gøre dette kan igen kun skyldes, at det ikke i tilstrækkeligt høj grad var i stand til at opleve på andres vegne. Kunne det nemlig dette, ville det på forhånd være ude af stand til at påføre noget som helst andet væsen sådanne lidelser, og det ganske uanset hvilke motiver eller provokationer der måtte kunne tilskynde hertil. Thi i så fald ville et forsøg herpå gennem imagination eller forestilling straks medføre en lige så stor og livagtig lidelsesoplevelse for det selv, som den der vil blive medvæsenet til del.

At blive udsat for lidelsesoplevelser er imidlertid det samme som at gøre lidelses-erfaringer, og at være i besiddelse af sådanne er igen det samme som at besidde forudsætninger for at forestille sig lidelser – herunder også at forestille sig lidelser på andres vegne. Det er nu uden videre klart, at forestillingsevnen på lidelsernes område automatisk vokser i styrke, efterhånden som væsenets lidelseserfaringer tager til i antal. Og man vil endvidere kunne forudse et tidspunkt, hvor den har nået en sådan standard, at den på forhånd afskærer væsenet fra bevidst at kunne være årsag til lidelser hos andre. I kraft af sin veludviklede forestillingsevne på dette område kan det simpelthen ikke udholde blot at tænke på noget sådant – endsige gøre det. Det er kort sagt blevet beriget med en medlidenhedsevne, der sætter en ganske bestemt grænse for, hvad det kan nænne og ikke nænne at gøre, nemlig en grænse, der i hvert fald forhindrer det i bevidst at gøre andre fortræd. – Dette er, hvad lidelseserfaringerne har bragt det.

Uden her at skulle tage stilling til, hvorledes såvel lidelseserfaringer som samtlige andre opnåede erfaringer bærer sig ad med at overleve fra inkarnation til inkarnation, skal vi påpege et træk ved skæbnedannelsen, hvor netop lidelseserfaringerne spiller en ganske overordentlig vigtig rolle. Det drejer sig om den såkaldte neutralisering af skæbne – også kendt som "syndernes forladelse".

27.

Ud af det, der hidtil har været meddelt om skæbnedannelsens lov, kan den forestilling med god grund opstå, at denne lov er en konsekvent og ubønhørlig "øje-for-øje-og-tand-for-tand-lov", altså en lov, der ikke åbner adgang for undtagelser. Dette er imidlertid ikke rigtigt. Netop på lidelseserfaringernes område forekommer der en undtagelse – ikke som udtryk for lovens svigten, men som udtryk for en speciel form for opfyldelse af den. Denne undtagelse er netop lidelsesskæbnens neutralisering. Ved lidelsesskæbnens neutralisering forstås det forhold, at et væsen forskånes for at møde virkningerne af alle de lidelsesoplevelser, det gennem tidligere gerninger har påført omgivelserne. En sådan neutralisering kommer i stand på den måde, at væsenet gennem de lidelseserfaringer, det allerede har modtaget, efterhånden har nået en sådan standard i medlidenhedsevne, at det totalt er ude af stand til at påføre noget som helst medvæsen fortræd eller lidelse. Et sådant stadium kan godt tænkes at indtræde på et tidspunkt, hvor væsenet endnu ikke har modtaget alle de lidelseserfaringer, det jævnfør sine tidligere handlinger strengt taget har til gode, og det befinder sig dermed i en situation, hvor det har erfaringer til gode, som det ikke mere har brug for, idet den før omtalte medlidenhedsevne er udviklet til grænsen af, hvad der overhovedet kan nås.

Lidelseserfaringernes kosmiske mission ér med andre ord allerede opfyldt, og væsenet har dermed ikke i denne forstand behov for flere af disse erfaringer. Her sker der nu det, at væsenet bliver immunt over for indslag af de lidelsesskæbnebuer, der endnu ikke har fuldbyrdet deres kredsløb. Dette sker på den måde, at den opnåede medlidenhedsevne simpelthen neutraliserer disse uindfriede skæbnebuer, hvilket kan lade sig gøre af den grund, at nævnte medlidenhedsevne repræsenterer en sådan tilvækst af følelsesenergi i skæbneelementet, at den ioniserede tilstand på lidelseserfaringernes område simpelthen ophæves. Skæbneelementet virker derefter ikke længere tiltrækkende på energikombinationer, der indebærer oplevelsen af lidelseserfaringer, hvilket man også kan udtrykke på den måde, at de skæbnebuer af lidelsesenergi, det fremdeles har haft stående på sin pol for afsendelse af energi, er blevet neutraliseret eller ophævet. Det har fået "syndernes forladelse" i den absolut eneste form, den virkelig gives, eller rettere sagt: det har ikke fået den. Det har fortjent den, nemlig på den måde, at det har udviklet sig frem til den.

Spørgsmål til lektion 47

1. På hvilken kosmisk realitet beror ifølge Martinus garantien for, at ethvert væsen med sikkerhed kommer til at opleve virkningerne af de energier, det selv udsender?
2. Hvormed tager i praksis den erindringstalentkernebaserede skæbnedannelse sin begyndelse?
3. Hvad forstås ifølge Martinus ved en skæbnebue?
4. a) Med hvilken pol er en skæbnebue knyttet til det afsendende individ, og b) med hvilken pol er den knyttet til det modtagende individ?
5. Den proces, den erindringstalentkernebaserede skæbnedannelse repræsenterer, lader sig opdele i to hovedfaser: hvad er det for to hovedfaser?
6. Behøver et givet væsen at modtage sine skæbneenergier fra det samme væsen, som det afsender dem imod?
7. Hvilke betingelser kræves der under alle omstændigheder opfyldt, for at givne skæbneenergier kan få indpas hos et væsen?
8. Kan det levende væsens skæbnebuer retmæssigt betragtes som geometriske cirkelbuer i verdensrummet, eller hvordan?
9. På hvilken måde kan åndelige skytsengle i praksis beskytte fysiske væsener mod uretfærdig skæbne?
10. Hvordan kan man vide, hvad man eventuelt er beskyttet imod at skulle opleve af ubehageligheder?
11. Nævn skæbnedannelsens kosmiske pointe!
12. Hvad forstås kosmisk set ved begrebet "syndernes forladelse"?
13. Hvorledes opnås "syndernes forladelse"?

Løsningen til lektion 46's opgavetillæg

- 1) Den tilskikkelse – ond eller god – livet for den enkelte viser sig i
- 2) At skæbnen er noget, der hundrede procent kommer udefra som udelukkende stammende fra omgivelserne
- 3) At skæbnen hundrede procent har sin årsag og sit udspring i det levende væsens egen indre natur samt i de herpå beroende handlinger eller gerninger
- 4) Som værende et indre anliggende
- 5) Rollen som skæbnebefordrende redskaber
- 6) Som tilblivelsen af det levende væsens oplevelse af de virkninger, hvortil det selv er årsag
- 7) På funktionerne afsendelse og modtagelse af energi (på udadrettet og indadrettet aktivitet ;eventuelt: på manifestation og sansning)
- 8) Af polprincippet, kredsløbsprincippet og talentkerneprincippet
- 9) Ved polprincippet, kredsløbsprincippet, talentkerneprincippet samt urbegæret
- 10) At det levende væsen i praksis afsender og modtager energi
- 11) Apparatet eller polen for afsendelse af energi og apparatet eller polen for modtagelse af energi
- 12) 1) I at ethvert væsens afsendte energier bindes i kredsløb, således at de før eller siden bringes til at vende tilbage til det igen. 2) I at det garanterer en hundrede procent retfærdig skæbne i den forstand, at det enkelte væsen kun høster, hvad det har sået
- 13) Deri, at det ligger til grund for dannelsen af talentkerner, der er det samme som skæbnefrø, hvilke talentkerner i kontakt hermed tilsammen danner det levende væsens skæbneelement
- 14) Den del af skæbnedannelsen, der beror på organtalentkernernes eksistens, virksomhed og betydning
- 15) Den del af den samlede skæbnedannelse, der beror på det levende væsens tilknytning til erfaringer baserede på eksistensen af erindringstalentkerner

P. B. -J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus